

ΤΟΥ **Πέτρου Παπακωνσταντίνου**

Στην τελική ευθεία για τις ευρωεκλογές, τα καλοπροαίρετα ερωτήματα αριστερών και δημοκρατών επανέρχονται επίμονα: γιατί μια ψήφος καταγραφής στην ANΤΑΡΣΥΑ, όταν εκείνο που διακυβεύεται είναι η μακροημέρευση ή η ανατροπή της ολέθριας συγκυβέρνησης ΝΔ- ΠΑΣΟΚ; Γιατί επιμένετε στην αυτόνομη κάθοδο και δεν στηρίζετε το ΚΚΕ, με το οποίο συμμαρτίζεστε, σε μεγάλο βαθμό, την εναντίωση στην Ε.Ε. και την κριτική στον ΣΥΡΙΖΑ;

Ας αρχίσουμε από το δεύτερο. Βαθιές ιδεολογικές διαφορές- για παράδειγμα, αναφορικά με τις κοινωνίες του «υπαρκτού σοσιαλισμού», τις οποίες επιμένει να εκθειάζει η ηγεσία του ΚΚΕ, παρότι δυσφήμισαν την προοπτική του κομμουνισμού περισσότερο και από τους διώκτες του- δεν θα επέτρεπαν τη συνύπαρξή μας σε κοινό πολιτικό φορέα με το σημερινό ΚΚΕ, ακόμη και στην καθαρά θεωρητική περίπτωση που θα υπήρχε αυτή η διάθεση από την ηγεσία του.

Παρόλα αυτά, θα ήταν ευχής έργον αν η «Αριστερά της Αριστεράς» (ΚΚΕ, ANΤΑΡΣΥΑ και άλλες ριζοσπαστικές οργανώσεις) συνεργαζόταν στις εκλογές και στο κίνημα, στη βάση ενός ελάχιστου, μεταβατικού προγράμματος για την έξοδο από τη Μνημονιακή κόλαση προς όφελος των εργαζομένων και του κινήματός τους.

Αν αυτό δεν είναι δυνατό σήμερα, αυτό οφείλεται στην ηγεσία του ΚΚΕ, η οποία επιμένει να συμπεριφέρεται ως επικεφαλής θρησκευτικής σχέτας και όχι μάχιμης πολιτικής οργάνωσης. Όπως όλες οι σχέτες, αναγορεύει ως κύριους εχθρούς εκείνους που βρίσκονται πιο κοντά της, δηλαδή τις άλλες αριστερές δυνάμεις και όχι τον ταξικό εχθρό και τους πολιτικούς του εκπροσώπους. Μετεωρίζεται ανάμεσα σε ένα μυθοποιημένο κομμουνιστικό παρελθόν και ένα ειδυλλιακό κομμουνιστικό μέλλον, όπου θα βρέχει νέκταρ και θα χιονίζει χρυσάφι, δραπετεύοντας με πληκτικές διακηρύξεις μάταιων πόθων από τα αμείλικτα διλήμματα του σκληρού παρόντος. Αυτή η «υπεραριστερή» στα λόγια, αλλά παντελώς ακίνδυνη για το σύστημα, ακραία σεχταριστική γραμμή, οδήγησε το ΚΚΕ από το 8% του εκλογικού σώματος

στην απελπιστική συρρίκνωση των τελευταίων εκλογών, τη στιγμή που η χωρίς προηγούμενο οικονομική κρίση βοήθησε ένα μεγάλο άλμα των δυνάμεων της Αριστεράς.

Αναφορικά με το ΣΥΡΙΖΑ, βρεθήκαμε στο ίδιο μέτωπο με πολλούς αριστερούς αγωνιστές που τον ακολουθούν, στους αγώνες αυτής της σκληρότατης πενταετίας. Δεν μπορούμε να φανταστούμε το εργατικό κόμμα του μέλλοντος που χρειαζόμαστε χωρίς τη συμμετοχή μεγάλου μέρους οπαδών, μελών και στελεχών του- όπως βέβαια και οπαδών, μελών και στελεχών του ΚΚΕ και άλλων αριστερών οργανώσεων. Συμμεριζόμαστε την αγωνία τους να μαυρίσουμε αυτούς που μαυρίζουν τη ζωή μας, τα Μνημονιακά κόμματα, τα δεκανίκια τους και το νεοφασισμό της Χρυσής Αυγής. Προσδοκάμε και εμείς να υποστεί σ' αυτές τις εκλογές συντριπτική ήττα η δικομματική κυβέρνηση, να ανοίξει ο δρόμος για την κατάληψη της κυβερνητικής και πολύ περισσότερο της πραγματικής εξουσίας από μια μαχόμενη και σκεπτόμενη Αριστερά, ώστε να βγει η εργαζόμενη πλειοψηφία από το σκοτεινό τούνελ της ανεργίας, της φτώχειας και της ανασφάλειας.

Άλλο πράγμα όμως είναι μια αριστερή κυβέρνηση αγώνα και νίκης και άλλο μια απλή κυβερνητική εναλλαγή (σε συμμαχία με τη ΔΗΜΑΡ; τους ΑΝΕΛ; το ΠΟΤΑΜΙ;) που κινδυνεύει να αποδειχθεί βραχύβια «αριστερή» παρένθεση, ανοίγοντας το δρόμο για την επέλαση μιας ρεβανσιστικής Δεξιάς, πάνω σε μια καμένη γη προδομένων ελπίδων. Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία, από την απεργία των καθηγητών μέχρι τις επιλογές των υποψηφίων για τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, έδωσε άφθονα δείγματα πολιτικού καιροσκοπισμού, υποταγής των πάντων στο «άμεσο» (δημοσκοπικό) όφελος της ημέρας. Αυτός είναι ο κυριότερος λόγος που αδυνατεί να τροφοδοτήσει μια πραγματική λαϊκή δυναμική και περιορίζεται να εισπράττει, όσο εισπράττει, τη φθορά των αντιπάλων της, χωρίς να εμπνέει την παραμικρή εμπιστοσύνη στον εαυτό της και τις θέσεις της.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η μόνη πολιτική δύναμη που θέτει στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της αποδέσμευσης από την Ε.Ε. όχι με ιδεοληπτικούς όρους, αλλά ως εκ των ων ουκ άνευ προϋπόθεση για την απαλλαγή του ελληνικού λαού από τα δεσμά της λιτότητας, του χρέους και των Μνημονίων. Αντίθετα, ο μεν ΣΥΡΙΖΑ βαυκαλίζεται ότι μπορεί να καταργήσει τη λιτότητα και τα Μνημόνια με τις ευλογίες της Μέρκελ και του Σόιμπλε, ενώ το ΚΚΕ μεταθέτει την αποδέσμευση από την Ε.Ε., όπως και κάθε άλλον χειροπιαστό στόχο, στη Δευτέρα Παρουσία μιας «λαϊκής εξουσίας» αγνώστων λοιπών στοιχείων. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μάχεται για ένα ευρύ μέτωπο του οργανωμένου λαού, με τη στήριξη των μαχόμενων αριστερών δυνάμεων, που θα κληθεί να δώσει και να κερδίσει τις μεγάλες μάχες που μας περιμένουν μετά τις 25 Μαΐου. Υπογράφει τις διακηρύξεις της με την αγωνιστική συνέπεια

των οργανώσεων και των αγωνιστών της στα χρόνια που πέρασαν και με αυτές τις εγγυήσεις σας καλεί να την ενισχύσετε στις κάλπες.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 18.5.2014